

Propostes per a un 25-J olímpic

Poca gent fa plans dos anys abans, però una vintena de personatges protagonistes de la vida social i cultural catalana han acceptat respondre a la pregunta formulada per EL TEMPS: "¿Què t'agradaria fer el 25 de juliol del 1992?"

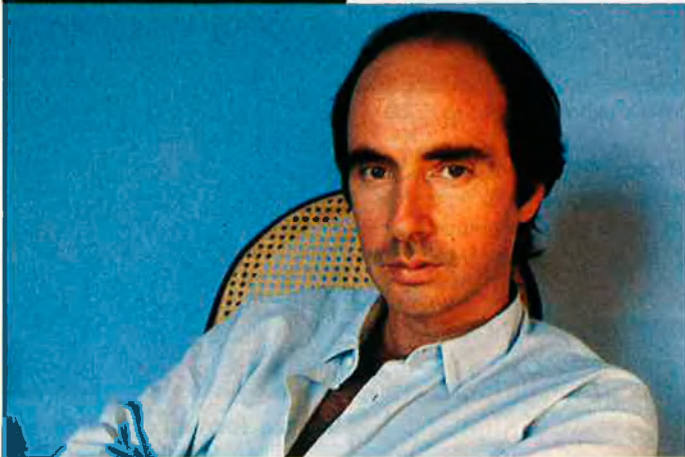
Jaume Perich, humorista:

"El més probable és que no engegui el televisor en tot el dia. I no estaré a l'estadi olímpic, això ho sé amb molta anticipació. Barcelona és cada dia més espantosa. Però aquell dia a més d'espantosa hi haurà un nivell d'estupidesa superior al normal. No penso ni contestar el telèfon, no fos cas que se'm posés algun atleta..."

Teresa Gimpera, actriu:

"M'agradaria ser a l'estadi per veure-ho en viu. Barcelona estarà molt esverada, però és un esdeveniment que val la pena. Veig molt difícil trobar entrades, em costarà tenir un bon seient on pugui estar més còmoda"

Lluís Llach, cantant:

"M'agradaria estar veient una posta de sol en una platja de Xipre".

Alex Crivillé, motociclista:

"Si pogués m'agradaria estar a l'estadi. Serà un gran dia per a l'esport i per a tothom. A veure si no em coincideix amb cap cursa i hi puc anar".

Alfred Arribas, arquitecte:

"M'agradaria veure la cerimònia per televisió, per poder jutjar la imatge que se'n dona. Espero fer les meves primeres vacances intenses amb motiu dels Jocs i estar de Barcelona. Penso que es valoren en excés aquest tipus d'esdeveniments.

Carles Riera, portaveu de la Crida a la Solidaritat:

"M'agradaria ser on millor puguem expressar davant l'opinió pública mundial la nostra lluita nacional i social, amb tota la gent que se senti perjudicada per tal com han estat concebuts aquests Jocs. Potser a l'estadi, potser al carrer... M'agradaria ser en una Barcelona tan avançada i democràtica que persones amb l'historial del senyor Samarach no hi tinguessin ja cabuda".

Ximo Garcia Medalles, conductor d'informatius del Canal 9:

"M'agradaria estar a la marca del Camp de Túria, davant d'una televisió gegantina, estirat en una hamaca de tres metres, al costat de la meua xicota i veient per televisió la inauguració dels Jocs de Barcelona".

Julià Otero, periodista:

"Es allò tan català del vol i dol. D'una banda, per deformació professional m'encantaria estar a la cabina de realització de TV durant la inauguració dels Jocs, quieta en un racó i sense molestar. M'imagino l'espectacle àudio-visual com una experiència única i irrepetible. D'altra banda, en acabar m'agradaria tenir un helicòpter a la porta, en pla Rockefeller, que m'allunyés de Barcelona durant uns dies".